

BƯỚC CHÂN CUỐI CÙNG

Khi còn nhỏ chúng ta tin rằng thế giới kết thúc ở nơi ánh mắt ta dừng lại. Rồi chúng ta lớn lên, và khám phá ra những ranh giới quan trọng nhất không phải là địa lý. Chúng là nội tâm. Mỗi lần tôi đạt được một mục tiêu, một mục tiêu khác lại xuất hiện. Rồi tôi bắt đầu để ý: không phải những cột mốc đã biến đổi tôi. Đó là những sự chuyển tiếp – khoảnh khắc tôi rời khỏi mặt đất quen thuộc và đặt chân lên một điều gì đó tôi không còn kiểm soát được nữa.

Ranh giới là một đường mỏng manh nơi sự chắc chắn kết thúc và khả năng bắt đầu. Đó là lý do nó đáng sợ, và đó là lý do nó quý giá. Tình yêu sống bên ngoài ranh giới của sự kiểm soát. Niềm tin sống bên ngoài ranh giới của nỗi sợ. Sự trưởng thành sống bên ngoài ranh giới của thói quen. Không ai thực sự vượt qua một biên giới nội tâm mà không phải trả giá gì đó – để lại phía sau những niềm tin, những phiên bản lỗi thời của chính mình.

Đó là lý do nhiều người thích ở lại, không phải vì họ yếu đuối, mà vì họ hiểu cái giá phải trả. Vấn đề là ở lại cũng có giá của nó – khả năng bị bỏ lỡ, cuộc sống không được sống. Tôi bắt đầu nhìn ranh giới không phải như một trở ngại mà như một lời mời gọi ngừng định nghĩa bản thân qua những gì mình đã làm, và để chỗ cho những gì mình vẫn có thể trở thành.

Nhìn lại, tôi không nhớ hết mọi kết quả. Điều tôi nhớ là những ranh giới – những khoảnh khắc tôi có thể quay lại mà đã không làm vậy. Mỗi con người đều có một ranh giới, một đường vô hình mà vượt qua nó, phiên bản tiếp theo của chính mình bắt đầu. Đó là nơi thế giới trở nên rộng lớn hơn. Đó là nơi câu chuyện tiếp tục. Bên kia ranh giới.

Ferdinando Frega

Gillette Man ✕